26. 10. 2004

ID: 28666

Více podmíněných smluv

Byl-li vznik smlouvy o převodu nemovitostí podmíněn vznikem (uzavřením) smlouvy o převzetí dluhu ve smyslu § 531 obč. zák., pak v situaci, kdy smlouva o převzetí dluhu platně uzavřena nebyla, platně nevznikla (nebyla uzavřena) ani smlouva o převodu nemovitostí. Stav, kdy jedna listina obsahuje dvě vzájemně podmíněné smlouvy s různým okruhem smluvních stran, je třeba hodnotit stejně, jako by šlo o návrh (ofertu) jedné smlouvy z jehož obsahu vyplývá, že úmyslem navrhovatele (oferenta) je, aby všechny osoby, kterým je návrh určen, se staly stranou smlouvy.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Odo 43/2001-82, ze dne 30.6.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců A) M. Š., a B) JUDr. Z. Š., obou zastoupených JUDr. I. H., advokátkou, proti žalované JUDr. Z. M., advokátce, jako správkyně konkursní podstaty úpadkyně P. CH., spol. s r. o., zastoupené Mgr. J. Š., advokátem, o vyloučení věcí z konkursní podstaty, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 24 Cm 368/98, o dovolání žalobců proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29. června 2000, č. j. 13 Cmo 262/99-65, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. června 2000, č. j. 13 Cmo 262/99-65, se zrušuje a věc se tomuto soudu vrací k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Krajský obchodní soud v Praze rozsudkem ze dne 1. září 1999, č. j. 24 Cm 368/98-37, rozhodl, že žalovaná je povinna vyloučit z konkursní podstaty úpadkyně P. CH., spol. s r.o., nemovitosti zapsané u Katastrálního úřadu v B. pro obec a katastrální území Ch. (dále též jen „úpadkyně“), na listu vlastnictví č. 1466, a to objekt čp. 26 se stavební parcelou č. 120/1, objekt čp. 285 se stavební parcelou č. 120/2, stavební parcely č. 1536, č. 1537 a č. 1538, pilu se stavební parcelou č. 347, stavební parcelu č. 1589, parcely č. 219, č. 220 a č. 3706 a pozemkovou parcelu č. 3707, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku. Soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování k závěru, že žalobci uplatnili nárok na vyloučení věcí z majetku konkursní podstaty oprávněně, neboť právní úkon, na jehož základě převedli nemovitosti na pozdější úpadkyni (kupní smlouva a smlouva o převzetí dluhu ze dne 22. ledna 1996 - dále též jen „smlouva“), je ve smyslu § 37 odst. 1 občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“) neplatný. Podle soudu jde o právní úkon neurčitý, nesrozumitelný a rozporný s vůlí smluvních stran; po podpisu byla totiž smlouva bez souhlasu žalobců (prodávajících) i statutárního orgánu kupujícího upravena opravným lakem. Tyto účastníky neodsouhlasené a následně provedené úpravy zcela změnily účel smlouvy; proto byly hodnoceny jako absolutně neplatné úkony, které způsobily neplatnost celé smlouvy. Práva a povinnosti účastníků z neplatného úkonu tedy nevznikly a vzniknout ani nemohly.

K odvolání žalované Vrchní soud v Praze (bez dalšího dokazování) rozsudkem ze dne 29. června 2000, č. j. 13 Cmo 262/99 - 65, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že zamítl žalobu na vyloučení ve výroku označených nemovitostí z konkursní podstaty úpadkyně. Podle odvolacího soudu právní úkon, jehož neplatnosti se žalobci domáhají, je sice označen jako „kupní smlouva a smlouva o převzetí dluhu“, ve skutečnosti však šlo o dva různé právní akty; na jedné straně o koupi a prodej nemovitostí ve smyslu § 558 a násl. obč. zák., týkající se toliko vztahu prodávajícího a kupujícího, na druhé straně o převzetí dluhu dle § 531 a násl. obč. zák., upravujícího vztah věřitele, dlužníka a toho, kdo dluh převzal. Samostatné právní akty pak mohou mít souvislost, jen je-li jeden podmíněn druhým. Je nepochybné - pokračoval odvolací soud - že kupní smlouva je co do podstatných náležitostí, to jest vymezení předmětu koupě a jeho ceny, uzavřena perfektně. To, že perfektním nebylo ujednání o podmínkách platby, nemá na platnost kupní smlouvy vlivu, nebylo - li sjednáno jako podmínka platnosti kupní smlouvy. Vlastnické právo úpadkyně bylo tedy zapsáno do katastru nemovitostí oprávněně.

Žalobci podali proti rozsudku odvolacího soudu včas dovolání, jehož přípustnost opírají o ustanovení § 238 odst. 1 písm. a/ občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“). namítajíce, že jsou dány dovolací důvody uvedené v ustanovení § 241 odst. 3 o. s. ř. pod písmeny c/ a d/, tedy že rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování (písmeno c/) a spočívá na nesprávném právním posouzení věci (písmeno d/). Dovolatelé konkrétně vytýkají odvolacímu soudu, že při posuzování smlouvy nesprávně oddělil jednu její část, kterou zkoumal samostatně, ačkoliv jednotlivá smluvní ujednání nelze oddělit, i když se vztahují ke dvěma smlouvám s odlišným obsahem. Provázanost ujednání ve smlouvě je evidentní nejen ze záhlaví listiny, nýbrž i z jejích jednotlivých článků. Odvolací soud nevzal v úvahu vůli účastníků a samotný právní úkon, tedy podpis smlouvy jako celku. Dovolatelé dále připomínají ustanovení § 40 odst. 2 obč. zák., jež určuje, že písemně uzavřená dohoda může být změněna nebo zrušena jen písemně. Smlouva nebyla změněna účastníky, ale zásahem třetích osob, a rovněž nebyla změněna písemně, nýbrž opravným lakem. Vůlí stran bylo převést dluh z úvěrové smlouvy z prodávajícího na kupujícího. Následně provedenými úpravami listiny opravným lakem byla tato vůle změněna, čímž byl zmařen účel smlouvy. Následně provedené a účastníky neodsouhlasené změny smlouvy nelze hodnotit jako právní úkon určitý a srozumitelný, nýbrž jako úkon absolutně neplatný (ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák.). Smluvní strany v průběhu řízení shodně uvedly, že kdyby současně nedošlo k převzetí dluhu, samostatnou kupní smlouvu by neuzavřely; z toho plyne, že jeden právní akt byl podmíněn druhým. Z provedených důkazů je pak zřejmé, že smlouva ve znění předloženém Katastrálnímu úřadu v B. k zápisu do katastru nemovitostí vykazuje zásahy, které nebyly účastníkům smlouvy v době jejího podpisu známy a zjevně mění obsah a účel celé smlouvy. Proto dovolatelé požadují, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Podle bodu 17., hlavy první, části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. lednem 2001). O takový případ jde i v této věci.

Dovolání je ve smyslu § 238 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. přípustné, a je i důvodné.

Dovolací soud přihlíží z úřední povinnosti k vadám vyjmenovaným v § 237 odst. 1 o. s. ř. (tzv. „zmatečnostem“), a (je-li dovolání přípustné) k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Jelikož tyto vady nebyly dovoláním namítány a z obsahu spisu nevyplývají, je Nejvyšší soud - v rozsahu, ve kterém bylo rozhodnutí dovoláním napadeno - vázán uplatněnými dovolacími důvody, včetně toho, jak je dovolatelé obsahově vymezili (§ 242

odst. 1 a 3 o. s. ř.).

Nejvyšší soud podrobil dovolacímu přezkumu v první řadě ty argumenty, jimiž dovolatelé - prostřednictvím dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř. - zpochybňují správnost právního posouzení věci.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Při úvaze o existenci dovolacího důvodu dle § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř. Nejvyšší soud vychází ze skutkových závěrů odvolacího soudu; to, že dovoláním byla - jako v tomto případě - zpochybněna i správnost příslušných skutkových zjištění, lze prověřit prostřednictvím samostatného dovolacího důvodu (§ 241 odst. 3 písm. c/ o. s. ř.), nicméně při prověrce správnosti právního posouzení věci odvolacím soudem Nejvyšší soud správnost skutkových závěrů, na nichž je právní posouzení věci vybudováno, nepřezkoumává. Pro právní posouzení věci jsou rozhodné především skutkové závěry, podle kterých:

1) Listinu označenou jako „kupní smlouva a smlouva o převzetí dluhu“ podepsali dne 22. ledna 1996 dovolatelé (jako prodávající a dlužníci) a dne 26. ledna 1996 M. R. za kupující P. CH., spol. s r. o., přičemž vklad vlastnického práva ve prospěch kupující k nemovitostem specifikovaným v článku II. smlouvy byl povolen 4. března 1996, s právními účinky vkladu k 26. lednu 1996. Podle článku III. smlouvy kupní cena ve výši 3.154,481,50 Kč se mezi účastníky vyrovná tak, že kupující přebírá dluh ve výši kupní ceny, který má prodávající u České spořitelny a. s., okr. pobočky v B. dle smlouvy o úvěru ze dne 19. ledna 1994 (s údajem o čísle úvěrového účtu) ke dni 12. lednu 1995. Dluh bude nový dlužník splácet za podmínek daných v úvěrové smlouvě. Věřitel podpisem této smlouvy vyjadřuje jak souhlas s převzetím dluhu, tak i souhlas s převodem zastavených nemovitostí na prodávající. Ze záhlaví smlouvy je patrno, že zde byl opravným lakem zatřen tento text čtvrtého odstavce: „Českou spořitelnou a. s., okresní pobočkou v B., zastoupenou K. V., ředitelkou okresní pobočky jako věřitelem a zástavním věřitelem.“ V části smlouvy vyhrazené podpisům byl opravným lakem zatřen text: „Česká spořitelna a. s., okresní pobočka v B.“ (podpis ani razítko neuvedeny). Text smlouvy připravoval právní zástupce kupující (úpadkyně).

2) Dopisem ze dne 26. ledna 1996 Česká spořitelna a. s., okresní pobočka v B. vyslovila souhlas s převodem nemovitostí.

3) Žalobci a M. R. jako jednatel úpadkyně podepsali smlouvu v době, kdy její text nebyl upraven opravným lakem, přičemž žádný z nich by upravenou smlouvu nepodepsal a že tyto úpravy později provedl nový jednatel úpadkyně pan Š.

4) Usnesením Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 23. října 1997, sp. zn. 96 K 50/97, byl prohlášen konkurs na majetek dlužnice P. CH., spol. s r. o., přičemž usnesením téhož soudu ze dne 6. listopadu 1997 byla správkyní konkursní podstaty úpadkyně ustanovena žalovaná.

5) Správkyně konkursní podstaty úpadkyně sepsala do majetku konkursní podstaty úpadkyně i nemovitosti, o které se vede tento spor.

Se zřetelem k době vydání napadeného rozhodnutí a k dikci článku II. bodu 3 zákona č. 105/2000 Sb. kterým se mění zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, je pro další úvahy Nejvyššího soudu rozhodný především výklad zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění zákonů č. 122/1993 Sb., č. 42/1994 Sb., č. 74/1994 Sb., č. 117/1994 Sb., č. 156/1994 Sb., č. 224/1994 Sb., č. 84/1995 Sb., č. 94/1996 Sb., č. 151/1997 Sb. a č. 12/1998 Sb. (dále též jen „ZKV“).

Podle ustanovení § 19 ZKV, jsou-li pochybnosti, zda věc náleží do podstaty, zapíše se do soupisu podstaty s poznámkou o nárocích uplatněných jinými osobami anebo s poznámkou o jiných důvodech, které zpochybňují zařazení věci do soupisu (odstavec 1). Soud uloží tomu, kdo uplatňuje, že věc neměla být do soupisu zařazena, aby ve lhůtě určené soudem podal žalobu proti správci. V případě, že žaloba není včas podána, má se za to, že věc je do soupisu pojata oprávněně (odstavec 2).

K předpokladům, za nichž soud může vyhovět žalobě o vyloučení věci ze soupisu majetku konkursní podstaty (excindační žalobě), patří, že:

1) věc byla správcem konkursní podstaty příslušného úpadce vskutku pojata do soupisu majetku konkursní podstaty;

2) excindační žaloba podaná osobou odlišnou od úpadce došla soudu nejpozději posledního dne lhůty určené této osobě k podání žaloby výzvou soudu, který prohlásil konkurs;

3) žalovaným je správce konkursní podstaty (§ 19 odst. 2 věta první ZKV);

4) v době, kdy soud rozhoduje o vyloučení věci (§ 154 odst. 1 o. s. ř.), trvají účinky konkursu a věc je nadále sepsána v konkursní podstatě (nebyla v mezidobí ze soupisu majetku konkursní podstaty vyloučena správcem);

5) osoba, která se domáhá vyloučení věci ze soupisu, prokázala nejen to, že věc neměla být do soupisu zařazena, nýbrž i to, že právo, které vylučovalo zařazení věci do soupisu majetku konkursní podstaty, svědčí jí (srov. shodně i rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 27/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Pro výsledek dovolacího řízení je určující, zda je dána poslední z vypočtených podmínek (o splnění předchozích čtyř neměli pochybnosti účastníci řízení ani soudy nižších stupňů). Zodpovědět tuto otázku znamená prověřit správnost závěru odvolacího soudu, že smlouva je – co do převodu nemovitostí – platná, takže vlastnické právo úpadkyně k nemovitostem bylo do katastru nemovitostí vloženo oprávněně.

Vzhledem k době uzavření „kupní smlouvy a smlouvy o převzetí dluhu“ (22. ledna 1996) je pro řešení výše uvedené otázky určující výklad zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění zákonů č. 58/1969 Sb., č. 131/1982 Sb., č. 94/1988 Sb., č. 188/1988 Sb., č. 87/1990 Sb., č. 105/1990 Sb., č. 116/1990 Sb. č. 87/1991 Sb., č. 509/1991 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 267/1994 Sb., č. 104/1995 Sb. a č. 118/1995 Sb.

Dle § 46 obč. zák. platí, že písemnou formu musí mít smlouvy o převodech nemovitostí, jakož i jiné smlouvy, pro něž

to vyžaduje zákon nebo dohoda účastníků (odstavec 1). Pro uzavření smlouvy písemnou formou stačí, dojde-li k písemnému návrhu a k jeho písemnému přijetí. Jde-li o smlouvu o převodu nemovitosti, musí být projevy účastníků na téže listině (odstavec 2).

Z ustanovení § 43a odst. 1 obč. zák. se podává, že projev vůle směřující k uzavření smlouvy, jenž je určen jedné nebo více určitým osobám, je návrhem na uzavření smlouvy (dále jen „návrh"), jestliže je dostatečně určitý a vyplývá z něj vůle navrhovatele, aby byl vázán v případě jeho přijetí.

Podle § 43c odst. 1 obč. zák. včasné prohlášení učiněné osobou, které byl návrh určen, nebo jiné její včasné jednání, z něhož lze dovodit její souhlas, je přijetím návrhu.

Ustanovení § 44 obč. zák. pak určuje, že smlouva je uzavřena okamžikem, kdy přijetí návrhu na uzavření smlouvy nabývá účinnosti. Mlčení nebo nečinnost samy o sobě neznamenají přijetí návrhu (odstavec 1). Přijetí návrhu, které obsahuje dodatky, výhrady, omezení nebo jiné změny, je odmítnutím návrhu a považuje se za nový návrh. Přijetím návrhu je však odpověď, jež vymezuje obsah navrhované smlouvy jinými slovy, jestliže z odpovědi nevyplývá změna obsahu navrhované smlouvy (odstavec 2). Je-li návrh určen dvěma nebo více osobám, a z jeho obsahu vyplývá, že úmyslem navrhovatele je, aby všechny osoby, kterým je návrh určen, se staly stranou smlouvy, je smlouva uzavřena, jestliže všechny tyto osoby návrh přijmou (odstavec 3).

Dle ustanovení § 531 obč. zák. dále platí, že kdo se dohodne s dlužníkem, že přejímá jeho dluh, nastoupí jako dlužník na jeho místo, jestliže k tomu dá věřitel souhlas. Souhlas věřitele lze dát buď původnímu dlužníku nebo tomu, kdo dluh převzal (odstavec 1). Kdo bez dohody s dlužníkem převezme dluh smlouvou s věřitelem, stane se dlužníkem vedle původního dlužníka (odstavec 2). Smlouva o převzetí dluhu vyžaduje, aby byla uzavřena písemnou formou (odstavec 3).

Odvolacímu soudu lze přisvědčit v tom, že listina označená jako „kupní smlouva a smlouva o převzetí dluhu" obsahovala v době, kdy ji podepsali dovolatelé a jednatel pozdější úpadkyně (22. ledna 1996), návrhy dvou smluv; šlo jednak o smlouvu o převodu nemovitostí, jednak o smlouvu o převzetí dluhu. Pro oba typy smluv zákon předepisuje písemnou formu (srov. § 46 odst. 1 a § 531 odst. 3 obč. zák.), u smlouvy o převodu nemovitostí se nadto vyžaduje, aby projevy účastníků byly na téže listině (srov. § 46 odst. 2 obč. zák.). Odvolací soud též správně uzavřel, že je rozdílný okruh účastníků jednotlivých smluv. U smlouvy o převodu nemovitostí to je převodce (prodávající) na straně jedné a nabyvatel (kupující) na straně druhé (v poměrech posuzovaného případu má jít o dovolatele na straně jedné a o úpadkyni na straně druhé). Účastníky smlouvy o převzetí dluhu pak jsou věřitel, dlužník a osoba, která dluh přejímá (v poměrech sporu má jít o Českou spořitelnu a. s., úpadkyni a o dovolatele).

Podle ustanovení § 35 obč. zák. projev vůle může být učiněn jednáním nebo opomenutím; může se stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěl účastník projevit (odstavec 1). Právní úkony vyjádřené slovy je třeba vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem (odstavec 2). Právní úkony vyjádřené jinak než slovy se vykládají podle toho, co způsob jejich vyjádření obvykle znamená. Přitom se přihlíží k vůli toho, kdo právní úkon učinil, a chrání se dobrá víra toho, komu byl právní úkon určen (odstavec 3).

Podle výkladu podávaného právní teorií i soudní praxí je typickým jednostranným adresovaným právním úkonem (§ 34 obč. zák.) směřujícím ke vzniku dvoustranného právního úkonu (smlouvy) návrh na uzavření smlouvy (oferta); to je zřejmé i z dikce § 43a odst. 1 obč. zák. (srov. spojení „projev vůle směřující k uzavření smlouvy"). Přitom u smlouvy, pro niž zákon předepisuje písemnou formu, musí mít dle výslovného znění § 46 odst. 2 obč. zák. písemnou formu i tato oferta. Podle ustanovení § 40 odst. 3 obč. zák. je pak písemný právní úkon (tedy i písemný návrh na uzavření smlouvy) platný jen tehdy, je-li podepsán jednající osobou (tedy oferentem). Jinak řečeno, písemná forma právního úkonu předpokládá existenci dvou náležitostí, písemnosti (spočívající v tom, že obsah právního úkonu je zachycen v textu listiny) a podpisu jednající osoby (shodně srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. prosince 2000, sp. zn. 20 Cdo 2427/98, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 12, ročník 2001, pod číslem 141).

Ze skutkových zjištění soudů nižších stupňů plyne, že tím, kdo text listiny připravil, byl zástupce pozdější úpadkyně; na jejich základě však nelze uzavřít, kdo (se zřetelem k požadavkům předepsaným pro písemný návrh smlouvy) byl navrhovatelem (oferentem) „kupní smlouvy a smlouvy o převzetí dluhu"; nepodává se z nich totiž, kdo (zda dovolatelé nebo pozdější úpadkyně) text smlouvy podepsal jako první. Nicméně – bez zřetele k tomu, zda oferenty byli žalobci nebo úpadkyně - podle přesvědčení Nejvyššího soudu z povahy obou smluv i stranám známého účelu smluv při jejich uzavření zřejmě vyplývá, že jsou na sobě vzájemně závislé, a že vznik jedné z nich byl podmínkou vzniku druhé. To dokládá především ujednání o kupní ceně, u nějž není podstatné (jak se mylně domníval odvolací soud), že způsob platby kupní ceny nebyl sjednán jako podmínka platnosti smlouvy o převodu nemovitostí, nýbrž to, že uvedená klauzule společně s následně pozměněným textem listiny prokazuje vzájemnou podmíněnost obou smluv.

Odvolací soud též při právním posouzení věci pominul dikci § 35 odst. 2 obč. zák., když podle skutkových zjištění soudů nižších stupňů se vzájemná podmíněnost smluv zachycených na jedné listině podává nejenom z jazykového vyjádření zkoumaného právního úkonu, nýbrž i z vůle jednajících (jejich výpověďmi bylo zjištěno, že pozměněný text listiny by 22. ledna 1996 nepodepsali ani dovolatelé, ani M. R. jako jednatel úpadkyně).

Byl-li tedy vznik smlouvy o převodu nemovitostí podmíněn vznikem (uzavřením) smlouvy o převzetí dluhu ve smyslu § 531 obč. zák., pak v situaci, kdy smlouva o převzetí dluhu platně uzavřena nebyla (pro odmítavý postoj věřitelky – České spořitelny a. s.), platně nevznikla (nebyla uzavřena) ani smlouva o převodu nemovitostí. To se podává i z dikce § 44 odst. 3 obč. zák. neboť stav, kdy jedna listina obsahuje dvě vzájemně podmíněné smlouvy s různým okruhem smluvních stran, je třeba hodnotit stejně, jako by šlo o návrh (ofertu) jedné smlouvy z jehož obsahu vyplývá, že úmyslem navrhovatele (oferenta) je, aby všechny osoby, kterým je návrh určen, se staly stranou smlouvy.

Právní posouzení věci odvolacím soudem proto správné není a dovolací důvod dle § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř. byl uplatněn právem.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) napadený rozsudek podle ustanovení § 243b odst. 1 věty za středníkem o. s. ř. zrušil. Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně (jenž své vyhovující rozhodnutí nesprávně založil na úvahách o neplatnosti smlouvy), zruší dovolací soud i toto rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 o. s. ř.).

Jelikož napadené rozhodnutí neobstálo již v rovině právní, pokládal Nejvyšší soud za nadbytečné zabývat se též existencí dovolacího důvodu dle § 241 odst. 3 písm. c/ o. s. ř.

Právní názor dovolacího soudu je pro (soud prvního stupně) odvolací soud závazný (§ 243d odst. 1 věta druhá o. s. ř.). V novém rozhodnutí bude znovu rozhodnuto o nákladech řízení, včetně řízení dovolacího (§ 243d odst. 1, věta třetí, o. s. ř.).

Soud též v další fázi řízení nepřehlédne, že závěr, že smlouva o převodu nemovitostí nebyla dovolateli vůbec uzavřena, nemá žádnou vypovídací schopnost co do naplnění podmínky, že právo, které vylučovalo zařazení věci do soupisu majetku konkursní podstaty, svědčí dovolatelům (tvrzení, že dovolatelé byli před uzavřením „kupní smlouvy a smlouvy o převzetí dluhu“ vlastníky nemovitostí žaloba neobsahuje a důkaz o tom zatím též podán nebyl).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Územní plán
- Základní vzdělávání (exkluzivně pro předplatitele)
- Žalobní argumentace (exkluzivně pro předplatitele)
- Zastavení exekuce
- Majetková podstata (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody zaměstnancem
- Náklady řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Zajištění dluhu (exkluzivně pro předplatitele)

- Způsobilost být účastníkem řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody